

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

II. Vocatur ad Religiosum statum. Eligit Societatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

virtutis fastigio dejectum terræ afflixit. Pro muneris enim ratione, quod gerebat, necesse ipsi fuit per frequentem cum dissolutissimo quoque effrenium illorum Juvenum agere, procul à parentum, ac Magistrorum conspectu, qui cum in ætate tam lubrica amandatum destituere non debuissent. Quanto autem minor cura erat hominum de Julij salute, hoc magis divino oculo cordi fuit, sollicitè excubanti, ne quâ gravius cespitaret, medijs in periculis commonstratâ viâ, quâ se Mundi fallacijs felix transfuga expediret; ne malitia mutaret intellectum, aut ne fictio deciperet animam ejus.

pag. 4.

C A P U T I I.

Vocatur ad Religiosum Statum.
Eligit Societatem.

Invitatur à
Deo ad re-
ligiosum
statum.

Legit S.
Vincenti-
um.

Incendi-
tur amore
perfectio-
nis.

Solitarius agendi modus, audiendi verbi di-
vini studium, piorum voluminum lectio facile id apud
Julium potuere, ut aurem mundanis clausam turbis,
apertam teneret Numinis voci, ad sequendum se, ad religio-
sum statum invitantis. Vbi primùm attigit ætatem quindecim
annorum, dedit se lectioni S. Vincentij, ubi pientissimus
Author de perfectione agit, quam unusquisque profiteri in
Religione tenetur; statim ignem, & flammam concepit dis-
positissimus adolescentis animus, & formato sibi altissimo de
ea vivendi ratione conceptu beatos ter, & amplius existima-
bat, quos Deus ad hujusmodi degendæ vitæ genus delegisset,
simul illud Christi effatum nequaquam obiter in animum
demisit. Qui non reliquerit patrem, ac Matrem, & omnia,
quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Quod qui-
dem Christi oraculum calcaris instar non segniter ipsum ex-
citate consuevit, quoties arrepto in proposito lentius agere,
& in exequendo non nihil tardari est visus. Et sanè non fa-
cile

eilē aliud quod vis obstaculum majorem ipsi remoram in negotio salutis iniecit, quàm hæc ipsa deserendi Patris ac Matris difficultas, quibus astringi se lege naturæ arctius sentiebat, ac propterea minimè tunc deserere oportere, cùm jam de filij dotibus quosdam veluti prægustus pro pignore haberent. Accedit, quantum ex eo conjectabat, quod in patria sua fieri solet, nullum refundi in familiam suam splendorem, nullum decus ex statu Religioso posse, quid inde metuendum, nisi olim in caput suum à suis regerenda opprobria, obtrectationum plaustrā? Et sanè paucos post ejus in Religionem ingressum dies, cognatus quidam, ut opinor, patruus ex professo ad eum invisit, homo non multum supra militem, qui erat, neque urbanus, neque sapiens, acriter in eum invectus interrogavit, eccur tantam generi suo inurere notam ausus fuisset, amplectendo statum usque adeò avitâ suâ profapiâ indignum, atque dedecorem? si se audiret, caneret quanto-cyus palinodiam, & excusso, quod temerè suscepisset, jugo pristinæ se redderet libertati: quasi verò DEO se subjecisse, sprevisse mundum, seipsum atque animum domuisse non sit victoriæ genus quovis expugnatore urbium nobiliter multo, atque præstantius? Neque tela hujusmodi omninò hebetia, atque irrita exciderunt, quin tenerum adhuc Iulij animum quadam tenuis afficerent, & humani quiddam sanguinis elicerent. Versabantur ob oculos spes illæ magnæ, atque ingens splendor, quem familiæ suæ vel per literarum, in quibus pauculis his annis tantos fecisset progressus, & in quibus genitor quoque ei adiumento non sanè modico esse posset, vel per armorum tractationem, ad quæ ipsum avita tot fortium virorum exempla, atque decora, jmo proprius invitaret genius, indubiè esset conciliaturus. Ad hosce vanissimos scopulos absque dubio carinam Vocationis suæ allisisset Julius, nisi DEUS tempestivè eum evitare mundi fyrtes alieno periculo docuisset. Intra perbreve temporis spatium vidit nobiles duos, eosque

Difficultas
 deserendi
 Patris &
 Matris.

Primus
 conflictus
 in negotio
 vocationis.

[Oppugnatur
 Iulij
 animus.

Improvisa
fata suo-
rum ter-
rent Julium

Vult ite-
rum, & qua-
si non vult.

Vocatio-
nem inter
exequenda
reponit,

Agritudo
illum ex-
pergeficit.

Iterum
non nihil
tergiver-
fatur.

eosque florentes admodum, valentesque Capitaneos violento, & improvise fato ad omniscij Judicis tribunal rapi, qui sua felicitate ebrij æternos hinc annos meditabantur: vidit, & indoluit cuidam alteri sibi amicissimo lectori repente quoque vitæ fila succidi. Hic sub primum omnium honorum affluxum febriculâ correptus, de morte nihil cogitans usum rationis perdidit, & inter horribilia, quæ palam enarrabat, à se patrata scelera momento animâ & spiritu defecit, metu longè majori, quàm spe salutis. Quorum tristium casuum objectu nimirum id divina Bonitas egit, ut Julium hunc nostrum fallacijs mundi, quàm citissimè expediret, fraudes detegeret, certum quid de complectenda Religione statui cogeret. Statuit ille quidem tunc temporis, se in potestate, ubi primum posset, fore vocantis Numinis, sed, ut in humanis fieri assolet, fratrum postea, ac cognatorum liberiore conversatione illectus, mundi risibus plus satis attentus, periculosis etiam studiosorum tricis, quibus præesse caput debebat, diu nocturne correptis armis pervolantium compita, obliviscebatur scilicet omnium, quæ non multò antè ostentati timores trepido animo suggererant. & contentus decreto non offendendi lethali noxâ Numinis propositum suum de die in diem inter exequenda reposuit. At verò cælestis medicus, qui vulnera nostra vertere in medelâ solet, infirmum nostrum in robur, singulis deinceps annis validam ei agritudinem immisit, vellicandæ ejus auriculæ. Tunc enim verò tandem expergefactus Julius omni curâ ad se, inque DEUM revocatâ sanctè recepit, si revalesceret, nullâ interjectâ morâ invitanti se DEO obsecurum. Verùm, quæ humanarum summa est miseriarum, recuperatâ postliminiò sanitate iteratò sibi memoriam religiosi propositi sivit elabi. Id quod sequentibus quoque deinceps aliquot annis passus est sibi obrepere, dissimulante interim bono DEO juvenilis inconstantiæ tarditatem spe majoris frugis in ætate matura subsecuturæ. Equidem
inicias

infficias non ivero Julij desideria sanctioris vitæ sæpius inter mundi vanitates intepuisse, nunquam tamen ita emortua fuisse, quin non identidem inter sacros recessus, intérque piorum lectionem libellorum reviviscerent, donec tandem numini placitum omninò fuit eum his ex perplexitatibus in totum liberare. Cùm itaque ipsum unus ex usitatis eius morbis de more, ut dicebamus, acriùs solito divexaret, ipsùsque cum animo reputaret, si aggressus eam professiõem fuisset, quo pacto nunc inter servos DEI meliùs, quàm usquam alio in loco sua talenta collocaret; animas ad suum authorem, quà habendis concionibus, quà rudibus instruendis adduceret, mirum in modũ exultavit spiritu, non fecus, ac si jam reipsa in illo animarum mercatu, negotioque versaretur. Ac subinde noctu evigilans, & identidem intercalarem illum versiculum Gloria Patri &c. mente ruminans visus est sibi interesse gaudiis, quibus fruerenter beati in Paradiso. Legendis item psalmis intentus tam copiosum a DEO lumen accipiebat, ut primaria fidei nostræ mysteria in illis contenta planè intelligeret: inde contrectans ossa sui corpusculi seipsum increpans, eia! dicebat, iret sanè, & illis, quantum vellet, blandiretur exquisitis illecebris, quando & ipsa jam sparsa per terram vermium esca albere deberent, quales tot alios sibi peramicos passim jacere conspexisset. Non nesciebat tamen hinc, periculosa rem alexæ sibi fore, bellum indixisse carni, nisi intraret religionem, ac propterea totus in eam cogitationem jam certus animi incubuit. Verùm & hic inimicus ei laqueos nexuit sub umbra expedientioris cuiusdam consilij. Potissima deserendi sæculi ratio Julio fuit fuga gravioris peccati. Ob hanc causam abdicaverat se officio Consiliarij, quando ex una parte gliscentibus indies inter studiosos simulatibus, dum indigenæ cum exteris, hi cum indigenis identidem duellabantur, vidit omnia terroribus & inimicitijs plena

Vehementior solito vocantis Dei spiritus.

Apostrophe ad corpusculum suum.

Novæ inimici technæ.

B

fer-

fervere, nec se tanquam caput extra teli jactum contineri
 facilè posse! ex altera parte oculos in eas religiones, qua-
 rum notitiam habebat, reflectens, cum ex earum vivendi
 norma spe excideret, conservandæ innocentia! sive id cul-
 pâ cuiusdam alumni minùs religiosè se gerentis accideret,
 sive, ut fieri in magnis planetis solet, quod in ijs non luci-
 dissimum appareret, cederetur macula eis, qui fixis eos ni-
 mium obtutibus observarent, certum est Julium penitus
 ab eorum institutis tanquam indoli suæ minùs opportunis,
 nec peccandi expertibus capisse abhorrere. Adeò peccata
 illorum, qui in publico versantur, periculo non vacant, ut
 non sibi solis peccasse censendi sint, sed communitatibus.
 Dum Julius deceptus ab hac boni specie refugit, & portum,
 ad quem ejus navim appellere divina aura satagebat, subire
 recusat, in aliud vitæ genus ex opposito valdè periculosum
 impigit, quippe solitarium, mæstum, consilij, auxiliique
 planè expers. Suorum congressibus, amicorum colloquijs,
 sociorum affatibus abstinebat in totum, & eremo paterna
 ex domo facta degebat solus Anachoretæ ritu, apud se cer-
 tus eam veram, unicamque esse gravioris evitandæ noxæ
 rationem. Hoc tempore oculos in sacerdotem Albanen-
 sem conjecerat hominem humilis conditionis, sed famæ
 bonæ, atque integræ vitæ! cum hoc solo transigere cordis
 intima consuevit. Confessarium sibi delegit ex Ordine
 Divi Francisci, quos de Observantia dicunt, virum inter
 suos probatæ virtutis, & exempli. Apud hunc confessio-
 nem instituit inprimis de tota sua antegressa vita, postea in
 quemlibet mensem, denique in singulas hebdomades idem
 factitare solitus. Quod illis sanè temporibus perrarum erat,
 quibus frequentia Sacramentorum unum ex infrequentibus
 habebatur. Ejus recreatio ferè fuit obire templa extra
 civitatem sita, identidem Deum sollicitâ prece orare, sibi ut
 vitam degere sanctam, & peccati gravioris liberam liceret.

Qua

In aliud
 vitæ genus
 impigit.

Confessa-
 rium eli-
 git.
 Generalis
 & frequens
 confessio.

Credit tan-
 dem se ve-
 ram vitæ
 rationem
 invenisse.

Qua in re sic in dies magis, ac magis solidabatur, ut persuasissimum sibi haberet viam hanc à se initam, & mali esse omnis immunem, bonorum verò operum feracissimam, & optimis exemplis tam ad domesticos, quam ad externos fatam. Hanc ille vitam aliquàm multo tempore perseveravit, lætus post tot cùm mentis, tum corporis in diversa agitationes repertam tandem quietis partem. At verò Deus, qui ipsum non ad suam unius salutem, non ad ædificationem duntaxat familiæ, vel civitatis, sed ad conversionem peccatorum, ad institutionem tot barbararum nationum elegerat, ex hac ipsa mentis malacia periculosas ei suscitavit tempestates, usus ad hoc ipsum amicorum primis, atque adeò domesticis, hoc metuendis magis, quanto amicioribus. Non enim monstrificum quid, aut territare volentium, sed blandientium vultum, atque ora incantatricum firenum mentiti ad eum ventitabant. Agmen in hac scena ipsi germani eius, & consanguinei duxere, qui jocum de Julio tanquam de eremi incola facientes voluptatibus plus solito indulgebant, non ita cautè instrumenta illecebrarum introducentes in domum, quin facilè eorum sonus ad aures Julij perveniret. Parens gravioribus intentus curis vel non intelligebat necessitatem remedij, vel non reperiebat modum, quo auxiliatricem admoveret manum. Matris modica erat velut feminæ authoritas, totam medellam in lachrymis, in orationibus reponebat, magis solandæ sibi, quam sanandis vulneribus accommodatis. Soli Julio incumberebat onus, & labor medendi. Hic fervorem suum cum vigore mentis facilis irasci commensus, attento fraternis monitis non esse hic locum, imò in contemptum trahi, ad armorum vim recurrit, & Aquinatis in modum titione furiam pellentis, gladijs vel pugionibus blandas larvas ad stygem, unde venerant, ablegavit. Verùm non pluribus ille assultibus eas rejecit, quin plures in eum identidem

Alia Dei
consilia.

Sirenes
Mundi il-
lecebræ.

Animosus
Julij Agon.

Hic victo-
ria in fugâ

Inimici
hominis
domestici.

Denique
stabilit
suum pro-
positum.

Dubium
grave, quæ
religio
ample-
ctenda,

Negotium
vocationis
Deo, cuius-
que matri
comittit.

retorqueret rebellis caro, ipsarū follibus succensa, quæ tanto magis in eum insurgere nitebatur, quanto illam magis opprimere, & subijcere rationis imperio studebat, in eo videlicet pugnae genere, ubi tota spes victoriæ non in conflictu, sed in fuga consistit. Inter hæc animi supra modum periculosa certamina, & inter externos cum suis assiduos conflictus, quos diximus, tandem apud se aliud decernere non potuit Julius, quam non esse voluntatis divinæ hanc vitæ semitam porro urgere, inimicos hominis domesticos esse, eos deserendos, cui salus cordi sit, sequendum Christum Crucifixum non sub larva proprii iudicii, sed sub alterius directione & ductu, hominem solum ad clavum regendæ animæ sedentem minimè sufficientem videri ad resistendum tot inimicorum incursum; vitam hanc tempestosissimum mare esse, scopulis, & naufragijs infame, quod, qui velit absque periti navarchi gubernaculo, sine cynosura exactæ obedienciæ trajicere, nã illum herclè aliud non agere, quam ut carinam suam in præceps, inque præsentaneum cæcus impellat exitium. Itaque supra hoc denique fundamentum propositum ille suum de ineunda Religione toties impugnatum stabilivit. Relinquebatur dubium non minùs anceps, & solutu difficile, quamnam ex tot diversis religionibus amplecti deberet. Non erat ipse per se sufficiens ad hoc decidendum, ab alijs consilium exposcere prohibebat (ut in adolescentibus affolet) verecundia, ac timor, ne quid notitiæ ad suos dimanaret. Quæ etiam causa fuit, cur & confessarium suum rem hanc cælatum vellet. Aperiendi difficultas etiam ex eo capite incrementum sumpsit; si namque religiosos viros quosdam consilij causa adiret, premendo animi decretum, ex eisque sciscitaretur, quam vitæ rationem tenerent, quamque contenti in eo statu degèrent, aut responsum nullum daturus, aut si darent, modico sibi vel nulli solatio, vel adjumento futurum. Totum igitur

nc-

negotium in Deum, inque sanctissimam ejus Matrem rejecit, cum his solis agere, cum his capere consilium, ac regulam statuit. Quare luce quadam cum in planitie floridi prati præ foribus templi consisteret, ubi simulacrum Crucis depectum erat, considerans frustra hic omnem humanam opem implorari! procrastinationem autem in dies periculosiorem fore, totus in se collectus (utor ejus verbis) oculis in cælum cum mente levatis, certus exaudiendi sui, divinæ Majestati supplicavit, dignaretur sibi in accipiti hoc casu adesse, seque permolestis hisce tricis tandem expeditum vellet, juberet. Tum enim verò videre sibi visus est omnipotentis cæli aperturam, & ex nube faciem Dei tralucem conspicari, qui serenum inter & serium medius innuebat ipsi; procederet porrò confidenter in arrepto proposito, se enim suppetias venturum in eo ad finem usque perducendo. Credi vix potest, quantos spiritus ceperit Julius ex facta sibi spe sui desiderij non solùm brevi executioni mandandi, verùm etiam eo in statu, in quo posset vitam agere sine labe gravioris peccati usque ad finem perseverandi. Inde totus ad orandam Divam Virginem conversus sensit sibi in mentem subire Societatis Jesu! de hac utpote nondum in patriam suam introducta Julius modicam notitiam habebat, nisi quòd sciret vnum è suis civibus eam olim ingressum, qui tamen in ea non usque adeò suos probasset mores, & quòd bis in urbe sua patrem quendam concionantem audisset, qui optimam de se famam apud prudentes reliquisset. Decrevit itaque Lauretum, ubi patres domicilium haberent, se conferre plenius de eorum instituto per otium cogniturus. Hic dum cum Canonico quodam suo hospite subsistit, visis patribus, quos vocant, penitentiarijs, sciscitatur ex hospite, quod hominum genus essent illi patres? & quod eorum institutum? Tum sacerdos, qui de lege charitatis velare veros tenebatur, si quos sciret,

Videt
Deum promittentem
auxilium.

Venit ipse
in mentem
societatis.

Decernit
Lauretum
proficisci.

Canonicus
propudio-
se de societate loquitur.

Jesuitarum
patrimonio-
nium.

Prudentia
Julij in
censendis
dieterijs.

Cupit ex alio cognoscere de Societate.

Nec hujus
responsa
absolvunt
Julium.

Redit domum perplexus.

nævos, insuper etiam jure justitiæ, quo obligabatur non fingere falsos, non secus de ijs patribus locutus est, quàm si essent pessimi, & omnium scelestissimi, qui sub sole degerent, homunciones. Propudiosa dicta neque scribeutis modestia, neque legentis reverentia sinunt referre. Hæc est nempe hæreditas à S. Paulo Apostolicis viris relicta, qui si adhuc Mundo placerent, Christi servi non essent! hoc patrimonium à sancto Fundatore Societati sepositum, calumniarum plaustra, injurias, convitia hilari vultu pro amore Jesu devorare, virtutis ergò perferre: hoc salario nata est Societas, hoc crescet, usque in finem, si, uti spes est, Jesu spiritus in ea non deficiat, salva, vegetaque perseverabit. Maledica lingua, & os impudens non eam apud Julium aurem, quam sperabat, invenit, qui licet adhuc adolescens octodecim annorum, facilè tamen venenum, quod in corde gereret, ex dicacitate linguæ olfecit; memor proinde, qui alios ferulâ tam temerariâ censeret, seipsum condemnare, eum hominem corrupti judicij ac sublestæ fidei judicavit. Quare aliud in arena consilium cepit: ex illo ipso suo, quem dicebamus Cive, qui non ita pridem id genus instituti complexus erat, expiscari statuit, quæ à se cognosci persanè multum intererat. Hic cum modestia ei respondit; ne autem sua laudare nimium, aut eum trahere ad suam Religionem velle videretur, perquam parcus erat, & siccus verborum, Parum hoc loquendi jejunium probavit Julius, & vel frigus in respondente interpretatus, vel se non pro satis apto haberi, qui in Societatem cooptaretur, ratus, sive id Dei jussu evenisset, nolentis humanâ eum operâ ad Religionem trahi, sive astu Dæmonis omninò eum à sancto proposito abstrahe- re fatagentis, perinde frigidus, ac perplexus iter domum re- legit, sicut Lauretum accesserat! timoribus insuper anxius, ne liberiore ore convitijs in patria obruendus à suis esset, si adlegi eum in patrum numerum voluisse intellexissent, quo- rum

rum plerique exteri, & ultramontani, ignoti, vili sanè occupationum genere, aut confessionibus rusticanæ plebeculæ excipiendis, aut erudiendis parvulis distinebantur. Remansit tamen ejus in animo integer ille affectus, quem ei Diva Virgo insinuaverat, magis hanc, quam aliam quamvis amplectendi religionem. Acciderunt ista ferè sub illa tempora, quibus homines etiam Christiani obliti se esse, qui sunt, inter Bacchi effrenes dissolutiones, formas induunt, ac mores bestiarum. Invitabatur & Iulius à parentibus, ac propinquis, ut & ipse inter thyrsiferos larvatus bacchari tantisper vellet, abnuvit ille constanter importunum postulatum; verùm intelligens nullum ipsos finem facturos, nisi annueret, ut semel abrumperet filum texendæ telæ, statuit ad sanctam Lauretanam domum iteratò reverti, atque illic facta generali peccatorum exomologesi id Virginum Reginam efflictim orare, quò tandem exequi facto ipso liceret, quod ipsa sibi misisset in cor. Ita profectus est clam omnibus. Venit Lauretum tardiùs, quàm voluisset, sub finem sacrorum, quæ fieri in sanctâ Domo quotidie solent; habuitque felici occursum obvium Patrem Montagnam ex Pœnitentiarijs unum, qui ultimus inter alios ad prandendum in Collegium properabat. Hunc salutatū interpellat Iulius de confessione excipienda. Non attulit pater, quam facilè tunc poterat, excusationem: non illum in pomeridianum tempus rejecit, verùm perhumaniter acceptum duxit in primis ad Deiparæ aram, inde factâ, ut decebat, Reginae Cæli profundissimâ reverentiâ ad sacrum dicasterium. Peractâ ordine exomologesi aperit Patri suam de relinquendo Mundo voluntatem, quando sibi porrò animus non sufficeret in mundo absque peccato mortali, prout destinasset, agendi vitam? exposuit ipsi quoque dubium, in quo etiamnum versaretur, quamnam ex religionibus præferre in deligendo deberet? petijt denique nonnullam de suâ, ad quam

Detrectat
Bachana-
lia vivere.

Redit ite-
ratò Laure-
tum.

Bonis avi-
bus incidit
in Patrem
Monta-
gnam.

Excipit
ejus con-
fessionem.

fen-

Aperit vo-
cationem,
petit & ac-
cipit infor-
mationem
de Societa-
te.

Festivum
cum Patre
Montagna
colloquiū.

Societas
quo pacto
Culinæ
ministeria
complecta-
tur.

Julio fin-
gula per-
placent.

R. P. Rec-
tori voca-
tionem
aperit.

sentiret se impelli, informationem. Pater ipsi paucis mix-
tam Societatis vitam explicuit, & absque ulteriori instituti
anatomia, quæ ipsi dixerat, exemplis declaravit. Sensit se
Julius cum primis affici amore huius instituti, atque, ut ex-
ploraret, an libenter se in illud adlegerent, subjunxit. Si
ego istam vestram Societatem complecterer, ad quod me
applicaretis officium? Cui promptè pater, ad culinam, in-
quit, ego te applicarem. Ad quod responsum ipse, utpote
qui se non solum ad propriam abjectionem, sed ad salutem
potiùs animarum vocari sentiret, ut ex una dissimularet su-
um de hac re iudicium, ex altera verò parte amicè dictum
eluderet; igitur vos ipsi, inquiebat, cocum agitis, & ne con-
ducere aliquem mercede cogamini, ex parsimonia vestras
manus atque ora inquinatis? Adolescentum optimus cre-
debat illud officij genus, si semel culinam intraret, futurum
sibi perpetuum; unde, cum patrem error advertisset, ex tem-
plò, nos, ô bone! aiebat, non agimus cocum ex avaritia, sed
ex demissione animi, atque charitate servimus unus alteri,
prout Christus solitus est Magister ac Dominus inservire
suis Discipulis. Atque hinc certis temporibus solemus om-
nes, etiam superior culinam subire, non ut illic perpetui in-
ter ollas, sicut te video existimasse perperam, versetur; sed
ut cocum tantisper humili in ministerio adjuvemus & Chri-
sto Domino quadam tenus similiores evadamus. Acquie-
vit responso huic mirum quantum Julij animus, paratusque
faciendi omnia, ad quæ venerabilem illum patrem, immo
superiorem ipsum duces haberet, & antesignanos. Cum in-
credibiliter Societatis cupidine se inflammari sentiret, pa-
ctus est cum P. Montagna horam sub vesperum ad Colle-
gium redeundi, conveniendique super his P. Rectoris. Ve-
nit horâ condictâ. Et verò, ubi P. Rector, qui tunc erat
Oliverius Manaræus Belga, comparuit, visus est sibi in eo
personam Christi ob gravitatem, & modestiam singularem
in-

intueri. A quo de necessarijs interrogatus capitibus, cum ad singula sapienter respondisset, iudicatus est per esse idoneus, qui in Religionem cooptari posset. Quoniam autem confestim eum recipere in Societatem, non erat in potestate Oliverij, recepit P. Rector scripturum se quantocyus Patri Generali, qui tunc temporis erat Sanctus Pater Ignatius; ejus assensum opperiri in hoc negotio oporteret. Probabantur Julio omnia, hac tamen cum conditione, ut, si reciperetur, ne se Lauretum, sed ad aliam paulò remotiorem destinarent civitatem; timebat enim plurimas a suis molestias, si vicinus Maceratæ degeret. Ita de successu lætissimus remeavit in patriam, ordinaturus sua, dum responsum Româ afferretur.

Scribitur
Romam
super hoc
negotio.

Redit tan-
tisper do-
mum.

CAPUT III.

Ingreditur Societatem. Ejus
Novitiatus.

Reverfus domum Julius totus fuit in eo, ut ne quid sui rescirent: quando autem Deo visum est exhilarare eum expectato Româ evangelio, se videlicet adlectum esse in Societatem Jesu, credidit ipse arcanum suum fratrum minori. contestatus ipsum per omnia sacra, ne quid ante discessum suum evulgatum iret, meditari enim se iter Venetias, ut festis illis, quæ Majo mense celebrari solent, interesset; hoc se consilij ideò cepisse, ut ne Patrem vel Matrem insolito affligeret nuntio. Frater mox ante tempus Matri enuntiavit instituendum Julij iter Venetias; illa credula rem ita se habere, prout Frater edicebat, nihil de eo patri significavit, ne fortè remoram inijceret pater; persuasum enim illa de Julio habebat, fore, ut iter hoc animi causâ susceptum reduceret illum.

Venit re-
sponsum
Româ in
favorem
Julij.

Credit ar-
canum fra-
trum mi-
nime.

C

ad